

Sygn. akt III AUa 407/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Krzysztof Szewczak (spr.)
Sędziowie:	sędzia Małgorzata Pasek sędzia (del.) Danuta Dadej-Więsyk
Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2021 r. w Lublinie

sprawy T. D. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty socjalnej

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 7 kwietnia 2021 r. sygn. akt IV U 641/20

oddala apelację.

Danuta Dadej-Więsyk Krzysztof Szewczak Małgorzata Pasek

III AUa 407/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 sierpnia 2020 r., znak:(...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił T. D. (1) prawa do renty socjalnej, ponieważ komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 29 lipca 2020 r. stwierdziła, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

W odwołaniu od tej decyzji T. D. (1) domagał się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do renty socjalnej.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wnosił o jego oddalenie.

Kolejną decyzją z dnia 4 sierpnia 2020 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił T. D. (1) prawa do świadczenia uzupełniającego, podnosząc w uzasadnieniu tej decyzji, że komisja lekarska ZUS w orzeczeniu

z dnia 29 lipca 2020 r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji, wobec czego nie spełnił warunku wymienionego w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (Dz.U. 2020 r., poz. 1936 ze zm.).

W odwołanie od tej ostatniej decyzji T. D. (1) domagał się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do świadczenia uzupełniającego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, podnosząc przy tym, że komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 29 lipca 2020 r. nie stwierdziła u ubezpieczonego niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 219 k.p.c. połączył sprawy z obu w/w odwołań do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach zmienił zaskarżoną decyzję odmawiającą prawa do renty socjalnej poprzez ustalenie T. D. (1) prawa do renty socjalnej od dnia(...) do dnia (...) oraz oddalił odwołanie od decyzji odmawiającej prawa do świadczenia uzupełniającego.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji ustalił, że T. D. (1) w dniu (...) ukończył 27 lat, jest kawalerem i mieszka z rodzicami. W latach 2012-2013 uczęszczał do (...) Szkoły Zawodowej w S., do klasy o profilu mechanik pojazdów samochodowych, którą ukończył w dniu 14 czerwca 2013 r. Wnioskodawca następnie uczęszczał do (...) Liceum Ogólnokształcącego (...), które ukończył w dniu 24 kwietnia 2015 r. W wyuczonym zawodzie pracował około dwa lata.

T. D. (1) po raz pierwszy był hospitalizowany w Oddziale (...) w S. w okresie od 7 sierpnia 2012 r. do 3 września 2012 r. z rozpoznaniem: ostre zaburzenia psychotyczne. Z karty leczenia szpitalnego wynika, że pacjent liczący 18 lat, dotychczas nie był leczony i hospitalizowany psychiatrycznie, uczeń szkoły zawodowej, trenujący sport, doznał urazu głowy we wrześniu 2011 r. Według relacji jego rodziny, kilka dni przed przyjęciem do oddziału, w trakcie pobytu za granicą, nastąpiło gwałtowne pogorszenie jego stanu zdrowia, dziwnie się zachowywał, nie chciał przyjmować pokarmów, stał się agresywny wobec sprzętów.

T. D. (1) po raz drugi hospitalizowany był na oddziale psychiatrycznym w okresie od dnia 24 lipca 2017 r. do dnia 15 września 2017 r. z rozpoznaniem: schizofrenia paranoidalna. Z informacji zamieszczonych w karcie informacyjnej tego leczenia wynika, że został dowieziony do szpitala w asyście policji, po tym jak z pobudek psychotycznych podejmował zachowania zagrażające. Podczas przyjęcia do szpitala był chwiejny afektywnie, spontanicznie opowiadał różne treści urojeniowe, potwierdzał obecność omamów, nie miał poczucia choroby, wyraził zgodę na pobyt. Początkowo podczas pobytu na oddziale był psychotyczny, zaczepny wokół otoczenia, głośny w zachowaniu, pobudzony psychoruchowo, napięty emocjonalnie, podejmował działania pod wpływem przeżyć chorobowych. Był niekrytyczny wobec swojego stanu zdrowia, nie kontrolował swego zachowania, wycofał zgodę na popyt i został przymusowo zatrzymany w oddziale w trybie art. 28 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego. Po opuszczeniu szpitala ubezpieczony kontynuował leczenie w (...).

Orzeczeniem Powiatowego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w S. z dnia 18 października 2017 r. T. D. (1) został zaliczony do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności na okres do 18 października 2020 r.

W dniu 18 stycznia 2019 r. T. D. (1) złożył w ZUS wniosek o rentę socjalną. Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 8 marca 2019 r. stwierdził, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia 31 marca 2020 r., a datę powstania tej niezdolności ustalił na dzień 24 lipca 2017 r. Lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że ta całkowita niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed ukończeniem 18 roku życia lub w trakcie nauki w szkole przed ukończeniem 25 roku życia. Następnie komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 26 kwietnia 2019 r. stwierdziła, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy do 30 kwietnia 2020 r., oraz że nie da się ustalić daty powstania tej niezdolności, ale pozostaje ona w związku z naruszenia sprawności organizmu powstałym przed ukończeniem 18 roku życia lub w trakcie nauki w szkole przed ukończeniem 25 roku życia. Na podstawie tego

ostatniego orzeczenia organ rentowy decyzją z 10 maja 2019 r. przyznał T. D. (1) rentę socjalną od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 30 kwietnia 2020 r.

W dniu 15 maja 2020 r. T. D. (1) wystąpił z wnioskiem o rentę socjalną na dalszy okres. Lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 9 lipca 2020 r. stwierdził, że T. D. (1) nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Po rozpatrzeniu sprzeciwu wnioskodawcy od tego orzeczenia komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 29 lipca 2020 r. również stwierdziła, że T. D. (1) nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Na podstawie tego orzeczenia organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 4 sierpnia 2020 r. odmówił T. D. (1) prawa do renty socjalnej.

W dniu 27 września 2019 r. T. D. (1) wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o świadczenie uzupełniające dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji. Lekarz orzecznik ZUS uznał, że T. D. (2) jest niezdolny do samodzielnej egzystencji do 30 kwietnia 2020 r. Decyzją z 3 stycznia 2020 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do świadczenia uzupełniającego od 1 października 2019 r. do 30 kwietnia 2020 r. W dniu 14 maja 2020 r. T. D. (1) złożył kolejny wniosek o świadczenie uzupełniające dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji. Lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z 9 lipca 2020 r. stwierdził, że T. D. (1) nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji. Po rozpatrzeniu sprzeciwu wnioskodawcy od tego orzeczenia, komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 29 lipca 2020 r. również stwierdziła, że nie jest on niezdolny do samodzielnej egzystencji. Na podstawie tego orzeczenia organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 4 sierpnia 2020 r. odmówił T. D. (1) prawa do świadczenia uzupełniającego.

T. D. (1) cierpi na schizofrenię paranoidalną i z tego powodu leczy się psychiatrycznie. Nie jest krytyczny wobec swojej choroby. Wnioskodawca był uznany przez organ rentowy za całkowicie niezdolnego do pracy okresowo do dnia 30 kwietnia 2020 r. W toku postępowania w sprawie niniejszej Sąd Okręgowy ustalił, że stan zdrowia T. D. (1) nie poprawił się i nadal jest on osobą całkowicie niezdolną do pracy z powodów psychiatrycznych. Ta całkowita niezdolność do pracy istnieje z powodu naruszenia sprawności organizmu powstałego w okresie pierwszej hospitalizacji psychiatrycznej (7 sierpnia 2012 r. – 3 września 2012 r.), a więc po ukończeniu 18 roku życia, ale w trakcie nauki w szkole średniej, przed ukończeniem 25 roku życia. Niezdolność ta istniała w dniu 30 kwietnia 2020 r. i trwać będzie do (...).

Charakter i stopień nasilenia objawów psychopatologicznych oraz deficyty sfery emocjonalno-motywacyjnej oraz funkcjonowania społecznego związane z rozpoznaną i leczoną schizofrenią paranoidalną nie dają natomiast podstaw do orzeczenia niezdolności ubezpieczonego do samodzielnej egzystencji.

Sąd Okręgowy dokonał ustalenia powyższego stanu faktycznego na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów z dokumentów, w tym dokumentacji medycznej, oraz na podstawie opinii biegłych specjalistów z zakresu: psychiatrii B. G. oraz psychologii L. S.. Biegli ci, dysponujący szerokim doświadczeniem i wiedzą specjalną, sporządzili szczegółową opinię, w której ustalili stan zdrowia ubezpieczonego oraz wyjaśnili wszystkie aspekty jego funkcjonowania. Sąd I instancji w pełni podzielił tę opinię i przyjął ją za podstawę ustaleń mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej.

Mając na uwadze wyniki postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie niniejszej Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie ubezpieczonego od decyzji odmawiającej mu prawa do renty socjalnej podlegało uwzględnieniu, natomiast odwołanie od decyzji odmawiającej mu prawa do świadczenia uzupełniającego podlegało oddaleniu z braku uzasadnionych podstaw.

Sąd I instancji zacytował następnie treść przepisów art. 4 ust. 1 oraz art. 5 ustawy z 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (t.j. Dz.U. 2020 r., poz. 1300), a także art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2020 r., poz. 53 ze zm.).

W sprawie niniejszej Sąd Okręgowy, na podstawie powołanej wyżej opinii biegłych sądowych: lekarza psychiatrii oraz psychologa, którą uznał za rzetelną, ustalił, że T. D. (1), cierpiący na schizofrenię paranoidalną, jest całkowicie niezdolny do pracy i niezdolność ta istnieje z powodu naruszenia sprawności organizmu powstałego w okresie pierwszej hospitalizacji psychiatrycznej (7 sierpnia 2012 r. – 3 września 2012 r.), a więc po ukończeniu 18 roku życia, ale w trakcie nauki w szkole średniej, przed ukończeniem 25 roku życia. Ta całkowita niezdolność do pracy istniała w

dniu 30 kwietnia 2020 r. i trwać będzie do dnia (...) T. D. (1) spełnił więc przesłanki, o jakich mowa w z art. 4 ust.1 ustawy z 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej.

Sąd Okręgowy uznał, że zarzuty organu rentowego do opinii w/w biegłych nie są uzasadnione i nie uwzględnił wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego zespołu biegłych specjalistów z zakresu psychiatrii i psychologii. W ocenie Sądu I instancji zgłoszone zarzuty mają charakter polemiki z prawidłowymi ustaleniami biegłych, którzy zbadali ubezpieczonego, dokładnie przeanalizowali przebieg jego choroby i leczenia, następnie dokonali oceny jego zdolności do wykonywania pracy. Uznając, że sporządzona opinia biegłych jest rzetelna i zupełna, Sąd Okręgowy na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. pominął dowód z opinii nowego zespołu biegłych.

Mając to wszystko na uwadze Sąd I instancji zmienił zaskarżoną decyzję odmawiającą prawa do renty socjalnej i przyznał T. D. (1) prawo do renty socjalnej od dnia (...) do dnia(...).

Z kolei odwołanie od decyzji odmawiającej ubezpieczonemu prawa do świadczenia uzupełniającego podlegało oddaleniu z braku uzasadnionych podstaw. Opiniujący w sprawie niniejszej biegli stwierdzili bowiem brak podstaw do orzeczenia niezdolności T. D. (1) do samodzielnej egzystencji. Ubezpieczony nie spełnił więc tej podstawowej przesłanki prawa do świadczenia uzupełniającego, określonej w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (Dz.U. 2019 r., poz.1622 ze zm.).

Apelację od tego wyroku wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.. Zaskarżając wyrok Sądu I instancji w części dotyczącej pkt I, organ rentowy zarzucił mu:

1/ naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie, a mianowicie:

a/ art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i wyprowadzenie ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wniosków z niego niewypływających poprzez przyjęcie, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do renty socjalnej,

b/ art. 286 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii w sytuacji, gdy zachodziły podstawy do uwzględnienia tego wniosku dowodowego;

2/ naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

a/ art. 12 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2021 r., poz. 291) poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy, b/ art. 4 ust. 1 ustawy z 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (t.j. Dz.U. 2020 r., poz. 1300) poprzez błędną jego wykładnię i przyjęcie, że ubezpieczony spełnia wszystkie przesłanki do przyznania mu prawa do renty socjalnej.

Apelant wnosił o rozpoznanie na podstawie art. 380 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. postanowienia Sądu Okręgowego oddalającego wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych psychiatry i psychologa, a następnie o dopuszczenie dowodu z tejże opinii w celu ustalenia, czy ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy.

W konsekwencji tego wniosku oraz powyższych zarzutów apelant wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie pkt I poprzez oddalenie odwołania również w tej części.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie zostały w niej przedstawione zarzuty skutkujące zmianą lub uchYLENIEM zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne, zarówno poczynione przez Sąd i instancji ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, czyniąc je, stosownie do art. 387 § 2¹ k.p.c., podstawą własnego rozstrzygnięcia, wobec czego zbędne jest ponowne ich przedstawianie.

W apelacji pozwanego organu rentowego przedstawione zostały zarzuty, zarówno naruszenia prawa materialnego, jak i prawa procesowego. W tym miejscu należy zauważyć, że prawidłowość zastosowania lub wykładni prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na kanwie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Skuteczne zatem zgłoszenie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę tylko wtedy, gdy ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1997 r., II CKN 60/97 – OSNC 1997, z. 9, poz. 128).

Odnosząc się do zarzutu obraży art. 233 § 1 k.p.c. należy wskazać, iż obejmuje ona wszystkie wypadki wadliwości wynikające z naruszenia tego przepisu, a więc także błędy popełnione przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Naruszenie ostatnio powołanego przepisu będzie występowało w następujących wypadkach:

a/ gdy z treści dowodu wynika co innego niż przyjął sąd;

b/ gdy pewnego dowodu zebranego nie uwzględniono przy ocenie – wbrew obowiązkowi oceny całokształtu okoliczności sprawy;

c/ gdy sąd przyjął pewne fakty za ustalone, mimo że nie zostały one w ogóle lub są niedostatecznie potwierdzone;

d/ gdy sąd uznał pewne fakty za nieudowodnione, mimo że były ku temu podstawy;

e/ ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania.

W sprawie niniejszej żaden z tych przypadków nie zachodził.

W apelacji organ rentowy podniósł, iż ocena stanu zdrowia ubezpieczonego zawarta w opinii biegłych specjalistów z zakresu: psychiatrii i psychologii, na której został oparty zaskarżony wyrok, jest wadliwa, ponieważ pozostaje w rażącej sprzeczności z faktycznym stanem zdrowia wnioskodawcy, nie wynika z niej ewidentne pogorszenie stanu zdrowia. Apelant zakwestionował dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę w/w opinii biegłych specjalistów z zakresu psychiatrii i psychologii jako wiarygodnych, przekonywujących i wystarczających do uznania, że T. D. (1) jest całkowicie niezdolny do pracy, okresowo od dnia(...) do dnia(...). Dowód z opinii biegłych, podobnie jak inne dowody przeprowadzone w postępowaniu sądowym, podlega ocenie przy zastosowaniu kryteriów określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Dokonując jej sąd w każdym wypadku powinien kontrolować wypowiedzi biegłych pod kątem ich zgodności z zasadami logiki, poziomu wiedzy biegłych, sposobu motywowania ich stanowiska, podstaw teoretycznych opinii oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98 – OSNC 2001, z. 4, poz. 64 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00 – LEX nr 52 544). Wnioski, które Sąd I instancji wyciągnął poddając ocenie zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym powołaną wyżej opinię biegłych: lekarza psychiatrii oraz psychologa, przy zastosowaniu przy tym kryteriów określonych w art. 233 § 1 k.p.c., zostały logicznie uzasadnione i są zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Ocena niezdolności do pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2021 r., poz. 291), do których odsyła przepis art. 5 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (t.j. Dz.U. 2020 r., poz. 1300), wymaga wiadomości specjalnych, które posiadają biegli: lekarz psychiatra oraz psycholog, a więc specjaliści z zakresu schorzeń wcześniej rozpoznanych u wnioskodawcy. Trafnie Sąd I instancji przyjął, że opinia, którą w sprawie niniejszej wydali biegli: lekarz psychiatra B. G. oraz psycholog L. S., daje pełny i wystarczający do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy niniejszej obraz stanu zdrowia T. D. (1) z punktu widzenia rozpoznanych u niego wcześniej schorzeń.

Sąd Okręgowy, wbrew odmiennemu zapatrywaniu wyrażonemu w apelacji, dokonał prawidłowego ustalenia stanu faktycznego na podstawie dowodu z opinii w/w biegłych. Ocenił wydaną przez tych biegłych opinię w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, z poziomem wiedzy tych biegłych, sposobem motywowania ich stanowiska, podstawami teoretycznymi opinii oraz stopniem stanowczości wyrażonych w niej wniosków i uznał opinię za w pełni przekonującą. Należy przy tym zauważyć, iż odwołanie się przez sąd do tych kryteriów oceny stanowi wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłego za przekonującą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04 – LEX nr 151656).

Prawidłowo Sąd Okręgowy przyjął, że w/w opinia biegłych: lekarza psychiatry i psychologa dostatecznie wyjaśniła wszystkie sporne okoliczności sprawy. W związku z tym nie zachodziła potrzeba uzupełniania postępowania dowodowego o dowód z opinii innych biegłych tych samych specjalności.

Sąd I instancji przy ocenie przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym mającego zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy dowodu z opinii biegłych: lekarza psychiatry oraz psychologa, nie dopuścił się przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów określonych dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. Określone w tym przepisie granice swobodnej oceny dowodów może bowiem naruszać tylko dowolna ocena zebranego materiału, brak wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów lub ich ocena sprzeczna z zasadami logicznego powiązania wniosków z ustalonym stanem faktycznym lub doświadczeniem życiowym (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 1999 r., II UKN 459/98 – OSNAPiUS 2000, nr 6, poz. 252; z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99 – OSNAPiUS 2000, nr 19, poz. 732; z dnia 10 listopada 1999 r., I PKN 361/99 – OSNAPiUS 2001, nr 7, poz. 216 oraz z dnia 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1446/00 – LEX nr 55 167). Organ rentowy w apelacji nie wskazał natomiast żadnych powodów, dla których w/w opinię biegłych: lekarza psychiatry oraz psychologa, na której został oparty zaskarżony wyrok, należałoby uznać za niewiarygodną. Apelant przedstawił jedynie własną ocenę, z której wynika, że stwierdzenie całkowitej niezdolności do pracy musi być związane z ewidentnym pogorszeniem stanu zdrowia, hospitalizacją, a taki stan miał miejsce w 2017 r. Należy w tym miejscu zauważyć, że tak sformułowany zarzut jest przejawem niekonsekwencji organu rentowego, który przeszło dwa lata po ostatniej hospitalizacji psychiatrycznej T. D. (1), mającej miejsce od dnia 24 lipca 2017 r. do dnia 15 września 2017 r., ustalił ubezpieczonemu prawo do renty socjalnej okresowo od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 30 kwietnia 2020 r. oraz prawo do świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji na okres od dnia 1 października 2019 r. do dnia 30 kwietnia 2020 r. W wydanej w sprawie niniejszej opinii biegli: lekarz psychiatra oraz psycholog jednoznacznie stwierdzili brak poprawy stanu zdrowia wnioskodawcy w stosunku do okresu, w którym miał on stwierdzoną przez ZUS całkowitą niezdolność do pracy i przyznane prawo do renty socjalnej (1 stycznia 2019 r. – 30 kwietnia 2020 r.). Zastrzeżenia organu rentowego do w/w opinii biegłych, które zostały zgłoszone w piśmie procesowym z dnia 25 lutego 2021 r. (k. 43-44), ograniczają się do stwierdzenia, że sam fakt leczenia schorzenia psychiatrycznego nie daje podstaw do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. W apelacji organ rentowy uzupełnił je stwierdzeniem o możliwości utrzymania względnej poprawy stanu zdrowia ubezpieczonego. Apelant nie wskazał przy tym na jakiej podstawie oparł takie stwierdzenie. Biegli lekarz psychiatra oraz psycholog w wydanej w sprawie opinii, o czym była już wyżej mowa, jednoznacznie stwierdzili brak poprawy stanu zdrowia T. D. (1) w stosunku do okresu, w którym miał ustalone prawo do renty socjalnej.

W apelacji nie została zakwestionowana ani wiedza fachowa w/w biegłych, ani dokładność przeprowadzonych przez nich badań oraz analizy dokumentacji leczenia wnioskodawcy. Reasumując należy jednoznacznie stwierdzić, iż dokonana przez Sąd Okręgowy ocena przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym przede wszystkim dowodu z opinii biegłych: lekarza psychiatry oraz psychologa, w pełni odpowiada kryteriom określonym w art. 233 § 1 k.p.c.

W apelacji organ rentowy wnosił również o rozpoznanie przez Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 380 k.p.c., postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 7 kwietnia 2021 r. (k. 48), którym, na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c., pominięty został zgłoszony przez organ rentowy dowód z opinii innego, nowego zespołu biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii. Organ rentowy jednocześnie wnosił o dopuszczenie i przeprowadzenie tego dowodu w toku postępowania apelacyjnego. Sąd Apelacyjny nie uwzględnił tego wniosku, ponieważ wydana w toku postępowania przed Sądem I instancji opinia biegłych: lekarza psychiatry i psychologa jest jednoznaczna i przekonująca, a zatem nie

zachodziła potrzeba dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych z zakresu tych samych specjalności medycznych na okoliczność wpływu rozpoznanych u wnioskodawcy schorzeń na jego zdolność do pracy. Sąd nie ma bowiem obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii tych samych biegłych lub innych biegłych, jeżeli już sporządzona w sprawie opinia jest jednoznaczna i tak przekonująca, że określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1974 r., II CR 638/74 – OSPiKA 1975, nr 5 poz. 108). Potrzeba powołania innego biegłego nie może być jedynie wynikiem niezadowolenia strony z dotychczas złożonych opinii, lecz musi być następstwem umotywowanej krytyki dotychczasowych opinii (por. wyroki Sądu Najwyższego z dni: 18 lutego 1974 r., II CR 5/74 – Biuletyn SN 1974, nr 4, poz. 64; 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99 – OSNP 2000, nr 22, poz. 807; 15 listopada 2001 r., II UKN 604/00 – Legalis nr 338519; 16 września 2009 r., I UK 102/09 – Legalis nr 285249; 18 kwietnia 2013 r., III CSK 243/12 – Legalis nr 736789; 16 października 2014 r., II UK 36/14 – Legalis nr 11157450; 24 marca 2015 r., I UK 345/14 – Legalis nr 1325777 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2008 r., I UK 78/08 – Legalis nr 173090). Należy podkreślić, że nie ma uzasadnienia wniosków o powołanie kolejnego biegłego jedynie w sytuacji, gdy złożone opinie są niekorzystne dla strony. Dopuszczenie dodatkowej opinii w takiej sytuacji prowadziłoby bowiem do uwzględnienia kolejnych wniosków strony dopóty, dopóki nie zostałyby złożona opinia w pełni ją zadawalająca, co jest niedopuszczalne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 639/99 – Legalis nr 53777).

Odmienne ocena opinii wydanej w sprawie niniejszej przez w/w biegłych, zaprezentowana w treści apelacji, nie znajduje oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym, a tym samym stanowi jedynie gołosłowną polemikę z merytorycznie uzasadnionym stanowiskiem biegłych sądowych.

W świetle powołanej wyżej opinii biegłych specjalistów z zakresu psychiatrii i psychologii, którą Sąd Okręgowy poddał prawidłowej ocenie i w pełni podzielił, wnioskodawca T. D. (1) jest całkowicie niezdolny do pracy okresowo od dnia (...) do dnia (...). W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy, zgodnie z art. 328 § 2 k.p.c., wskazał przyczyny, dla których w pełni podzielił tę opinię biegłych: lekarza psychiatry oraz psychologa i oparł na niej rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku.

W apelacji pozwany organ rentowy nie powołał żadnych nowych faktów i dowodów, które pozwalałyby na dokonanie ustalenia, że schorzenia rozpoznane u wnioskodawcy nie powodują po dniu 30 kwietnia 2020 r. jego całkowitej niezdolności do pracy.

Wynik prawidłowo przeprowadzonego przez Sąd I instancji postępowania dowodowego jednoznacznie wskazuje na to, że T. D. (1) jest całkowicie niezdolny do pracy okresowo od dnia (...) do dnia (...). Apelant nie wykazał więc, że ubezpieczony nie spełnia wszystkich przesłanek, od istnienia których uzależnione jest prawo do renty socjalnej, a w szczególności, że nie jest on całkowicie niezdolny do pracy. Tym samym zarzut naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 12 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2021 r., poz. 291) oraz art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (t.j. Dz.U. 2020 r., poz. 1300) nie mógł być uznany za trafny.

Zaskarżony wyrok odpowiada więc prawu, a apelacja organu rentowego jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.